

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **Mgr. P. P.**, narozený „X“
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Trejbalem
sídlem Michalská 39/4, 412 01 Litoměřice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017, č. j. 567/UPS/2016-3,
JID: 51162/2017/KUUK

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017, č. j. 567/UPS/2016-3, JID: 51162/2017/KUUK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Štětí, odboru stavebního, životního prostředí a dopravy (dále jen „stavební úřad“), ze dne 25. 8. 2016, č. j. 1031/2014-9091/2016/OSŽPD/Dr, jímž byla podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 3. 2015 (dále jen „stavební zákon“), stavebníkům V. a J. M. dodatečně povolena Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavba „Garáž s krytým stáním“ na pozemku parc. č. „X“ u rodinného domu č. p. „X“ v obci „X“, katastrální území „X“ (dále jen „garáž“ nebo „stavba“).

Žaloba

2. Žalobce v úvodu žaloby shrnul dosavadní vývoj řízení a současně i předmět právě projednávané věci spočívající v dodatečném povolení stavby garáže na základě žádosti stavebníků, proti němuž žalobce v rámci stavebního řízení brojil. V podrobnostech jednotlivých žalobních bodů žalobce odkázal na svá tvrzení obsažená v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu.
3. V první námitce žalobce uvedl, že správní orgány obou stupňů dospěly dle jeho názoru k nesprávnému závěru o tom, že byl v řízení ze strany stavebníků prokázán soulad povolované stavby s obecnými požadavky na výstavbu a veřejným zájmem. Přitom s ohledem na listiny, zvyklosti a jiné prameny, na které ve stavebním řízení poukazoval, vyplynulo, že ji nelze umístit blíže než 5 m od sousedního pozemku, což v daném případě nebylo splněno. Rovněž tak je garáž s přihlédnutím ke svému půdorysu natolik rozsáhlou, že v dané lokalitě nesnese srovnání s jinou doplňkovou stavbou. Podle názoru žalobce dokonce takto koncipovanou a nepřiměřenou stavbu nelze považovat za garáž, nýbrž za stavbu hlavní, pro jejíž povolení nejsou splněny zákonné podmínky.
4. Dále byl žalobce přesvědčen o tom, že vzhledem k chybně kvalifikované povaze stavby trpí nedostatky i samotná projektová dokumentace předložená v řízení stavebníky. Ta není dokumentací určenou pro dokončení rozestavěné stavby, neobsahuje ani údaje týkající se rozestavěnosti stavby nebo údaje týkající se úkonů nutných pro úplné dokončení stavby.
5. V poslední námitce pak žalobce poukázal na vady samotného stavebního řízení, které dle něj spočívají v nesplnění povinnosti stavebního úřadu vyzvat stavebníky k doplnění zákonných náležitostí podané žádosti a následně řízení přerušit. Uvedené vady však v odvolacím řízení neodstranil ani žalovaný, čímž se dopustil vlastního pochybení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že ačkoliv stavební řízení o povolení stavby a následně dodatečného povolení stavby garáže procházelo určitým vývojem, a to i s ohledem na dvojí rozhodnutí žalovaného, jimiž rozhodnutí stavebního úřadu zrušil, odvolací a nyní žalobní námitky žalobce setrvaly prakticky identickými. A to přesto, že některé z nich – např. týkající se projektové dokumentace – jsou již v současné době bezpředmětné.
7. K námitce týkající se odstupu stavby od společných hranic sousedních pozemků v tvrzené minimální vzdálenosti 5 m (garáž se nyní nachází 2 m od hranice) žalovaný na úvod konstatoval, že žalobce na podporu svých argumentů odkazoval na listiny, zvyklosti a jiné prameny, které však přesně nespecifikoval. Žalovaný se nicméně námitkou odstupu v průběhu řízení opakovaně zabýval, přičemž dospěl k závěru, že např. listina ze dne 21. 4. 1998, jež tvoří součást spisu, nezakládá žádné obecně závazné pravidlo, jímž by se muselo řídit umisťování staveb v katastrálním území „X“. Stejně tak dle něj není možné bez dalšího užít tvrzené zvyklosti dané lokality, jelikož práva účastníků územního a stavebního řízení jsou přímo chráněna stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy. Požadavek na oddálení stavby o 3 m od současného stavu přitom nemá oporu ani v Územním plánu města Štětí schváleném dne 2. 6. 2005 na základě usnesení č. 13-8/2005 či jeho pozdějších změnách.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Stejně tak žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že se v případě dané garáže jedná o natolik nepřiměřeně rozsáhlou stavbu, že jde o stavbu hlavní, u níž jsou požadavky na výstavbu odlišné od staveb doplňkových. Žalovaný při svém posouzení vycházel z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v aktuálním znění (dále jen „vyhláška o požadavcích na využívání území“), která mimo jiné stanoví minimální odstup garáže od společných hranic pozemků ve vzdálenosti minimálně 2 m, ostatní parametry takovéto stavby však ani vyhláškou, ani stavebním zákonem stanoveny nejsou. Stavební zákon ostatně dle žalovaného s několika výjimkami, které však nejsou pro věc relevantní, neobsahuje ani definici „staveb hlavních“, vycházel proto z § 21 odst. 4 vyhlášky o požadavcích na využívání území, dle něhož lze na pozemcích se stavbou určenou k bydlení umístit také stavby s bydlením související či je podmiňující – např. právě garáž. Rozměry těchto doplňkových staveb již nicméně (na rozdíl např. od staveb určených pro podnikatelskou činnost a umístěných na pozemcích rodinných domů) vyhláška neupravuje, z čehož žalovaný dovozoval, že nijak omezeny nejsou. V daném případě je navíc garáž v souladu s ČSN 73 6057 a rovněž počet parkovacích míst (pro 2 osobní automobily) odpovídá skupině uživatelů – rodina. Uvedenou stavbu proto žalovaný za nepřiměřenou či nadstandardní nepovažuje.
9. Co se týče projektové dokumentace, žalovaný konstatoval, že u dokončené stavby není třeba, aby obsahovala popis rozestavěnosti. Stejně tak nemusí stavební úřad účastníky písemnou formou vyzývat k doložení podkladů podané žádosti, ani není povinen řízení přerušovat (přerušit pouze může). V daném případě navíc stavebníci sami projektovou dokumentaci v průběhu řízení s ohledem na její předchozí neúplnosti doplnili, výzva proto nebyla potřebná. Pokud pak v této souvislosti žalobce v odvolacím řízení poukazoval i na neplatnost vyjádření společnosti ČEZ Distribuce a. s. ze dne 3. 1. 2014 či okolnost, že v případě garáže není řešeno její připojení na technickou a dopravní infrastrukturu, žalovaný uvedl, že s těmito námitkami vypořádal již v žalobou napadeném rozhodnutí.
10. Závěrem žalovaný konstatoval, že úkolem orgánů ve stavebním řízení je dohlížet na soulad staveb s požadavky stanovenými stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy a zamezit nekontrolované výstavbě, jež by znemožnila rozvoj konkrétního území. V právě projednávané věci nicméně dle jeho názoru bylo řízení o dodatečném povolení stavby vedeno řádným způsobem, došlo k odstranění veškerých předchozích nedostatků jak ze strany stavebníků, tak i stavebního úřadu, a stavba byla tudíž povolena zákonem předpokládaným způsobem tak, aby nijak nekrátila práva žalobce.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s takovýmto projednáním udělil svůj souhlas a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 24. 2. 2014 byla stavebnímu úřadu doručena žádost stavebníků o vydání rozhodnutí o umístění stavby předmětné garáže spolu s žádostí o stavební povolení, k níž byly doloženy souhlasy vlastníků sousedních pozemků s výjimkou žalobce. Ten stavebnímu úřadu dne 21. 3. 2014 doručil svůj nesouhlas s umístěním stavby.
14. Dne 1. 4. 2014 vydal stavební úřad společné územní rozhodnutí a stavební povolení č. j. 166-2595/2014/OSŽPD/Dr, jímž rozhodl o umístění stavby garáže a stavebním povolení, přičemž pro její stavbu stanovil konkrétní podmínky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 10. 2014, č. j. 200/UPS/2014-11, JID: 14118/2014/KUUK, tak, že rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a územní a stavební řízení zastavil. V odůvodnění žalovaný uvedl, že k žádostem o územní rozhodnutí a stavební povolení nebyla ze strany stavebníků doložena úplná dokumentace, včetně napojení stavby na stávající technickou a dopravní infrastrukturu. Naopak však nepovažoval za důvodnou námitku žalobce ohledně odstupu stavby od hranice sousedního pozemku.
15. Ještě před vydáním shora uvedeného zrušujícího rozhodnutí žalovaného vydal stavební úřad dne 25. 9. 2014 oznámení účastníkům o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby garáže a rozhodnutím ze dne 22. 10. 2014, č. j. 1031-9925/2014/OSŽPD/Dr, stavbu dodatečně povolil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 9. 2015, č. j. 531/UPS/2014-5, JID: 129231/2015/KUUK, tak, že rozhodnutí stavebního úřadu pro vady řízení a nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.
16. V průběhu řízení bylo žalobcem opakovaně poukazováno na rozpor umístění stavby garáže s listinou vydanou Městským úřadem Štětí, odborem výstavby, dne 21. 4. 1998. Stavební úřad si ji proto vyžádal a soud z ní zjistil, že pro jednotlivé pozemky nacházejících se v ulicích „X“ a „X“ v obci „X“ byly schváleny požadavky na výstavbu, včetně umístění staveb rodinných domů na pozemcích v minimálních vzdálenostech 5 m od hranice pozemků sousedních či možnosti umístění vestaveb či přístaveb garáží a dvougaráží, kdy u přístavby měla být dodržena hranice 5 m od sousedního pozemku.
17. Dne 1. 2. 2016 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. 1031-2014-953/2016/OSŽPD/Dr, jímž opětovně dodatečně stavbu garáže povolil. I proti tomuto rozhodnutí však podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 4. 2016, č. j. 128/UPS/2016-3, JID: 61790/2016/KUUK, tak, že napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. V odůvodnění se žalovaný mimo jiné vyjádřil k nezávažnosti listiny ze dne 21. 4. 1998, na kterou odkazoval žalobce.
18. V mezidobí byla ze strany stavebníků doložena řada listin týkajících se přepracované projektové dokumentace stavby a vyjádření dotčených subjektů.
19. Dne 25. 8. 2016 vydal stavební úřad znovu rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. I proti němu podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno výše.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Soud se nejprve zabýval námitkou týkající se prokázání souladu povolované stavby s obecnými požadavky na výstavbu a veřejným zájmem. V této souvislosti žalobce především poukazoval na to, že v daném případě nebylo možné umístit garáže blíže než 5 m od sousedního pozemku.
21. Podle § 21 odst. 4 věty první vyhlášky o požadavcích na využívání území platí, že na pozemcích staveb pro bydlení lze kromě stavby pro bydlení umístit stavbu nebo zařízení související s bydlením či bydlení podmiňující a provést terénní úpravy potřebné k řádnému a bezpečnému užívání pozemků, staveb a zařízení na nich, není-li z prostorových a provozních důvodů možno zabezpečit uvedené funkce ve stavbě pro bydlení.
22. Podle § 25 vyhlášky o požadavcích na využívání území platí, že je-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností (odst. 2). Vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m (odst. 5). S ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek (odst. 6).
23. Jak vyplývá ze shora citovaného § 25 vyhlášky o požadavcích na využívání území, uvedené ustanovení jako prováděcí předpis stavebního zákona stanoví pravidla pro vzájemné odstupy jednotlivých staveb. Zatímco v odst. 2 vymezuje, že mezi rodinnými domy nesmí být s výjimkami vzdálenost menší než 7 m a současně jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí činit méně než 2 m, ve vztahu ke stavbám garáží a jiných doplňkových staveb pak v odst. 5 jednoznačně určuje, že tyto se nesmí nacházet od společných hranic pozemků méně než 2 m. Vzhledem k tomu, že předmětem původního stavebního řízení a poté dodatečného stavebního řízení byla stavba garáže, nikoliv stavba rodinného domu, byli stavební úřad a posléze žalovaný povinni při svém posuzování splnění obecných požadavků na výstavbu aplikovat ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky o požadavcích na využívání území – tedy stanovit minimální vzdálenost garáže od hranice sousedního pozemku na 2 m. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že tato podmínka byla ze strany stavebníků jednoznačně splněna.
24. Žalobce sice v této souvislosti poukazoval i na „*listiny, zvyklosti a jiné prameny*“, jež by podle jeho názoru měly zavádět vyšší odstupovou vzdálenost, soud však v tomto smyslu musí dát za pravdu názoru žalovaného obsaženého ve vyjádření k žalobě, že žalobce tuto svoji argumentaci blíže nekonkretizoval, a není proto zřejmé, na co svým obecným odkazem odkazoval. I pokud by nicméně soud vycházel z toho, že jednou z těchto listin měl žalobce na mysli ve stavebním řízení opakovaně namítané rozhodnutí Městského úřadu Štětí, odboru výstavby, ze dne 21. 4. 1998, je nutné upozornit na to, že podle § 43 stavebního řádu a prováděcích předpisů se zpřesňují a rozvíjejí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a politikou územního rozvoje pomocí územního plánu. Tedy nikoliv pomocí blíže neurčitého rozhodnutí městského úřadu, jež s ohledem na datum svého vydání pravděpodobně upravovalo obecné požadavky na výstavbu v konkrétní lokalitě pouze v době ještě před účinností aktuálního stavebního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona, který je následně vtělil právě do územního plánu. S ohledem na to soud konstatuje, že rozhodnutí Městského úřadu Štětí, odboru výstavby, ze dne 21. 4. 1998 již nebylo možné v době vydání žalobou napadených rozhodnutí považovat za závazné.

25. I v případě, že by ale soud tento fakt nezohlednil, je nutné zdůraznit, že se žalobce mylí v samotném výkladu obsahu uvedené listiny. Minimální vzdálenost 5 m od hranice pozemku je v ní totiž stanovena pouze ve dvou případech – ve vztahu k rodinným domům a pak v případě garáží tvořících přístavbu rodinného domu. Pro volně stojící garáže, jako v právě projednávané věci, naopak listina žádné požadavky na odstup od hranice neobsahuje, proto je i tento žalobcův odkaz nepřiléhavý. Konečně poukazoval-li žalobce i na jím blíže nevymezené místní zvyklosti, soud k tomu dodává, že na rozdíl např. od obchodních zvyklostí v právním styku mezi podnikateli není možné ve stavebním řízení obdobná kritéria zohledňovat. Pravidla pro výstavbu se tak řídí stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy, kde jsou mimo jiné minimální odstupové vzdálenosti jednotlivých staveb popsány kogentním, tedy možností odchýlení se vylučujícím způsobem. Námitka žalobce týkající se porušení minimální vzdálenosti předmětné stavby garáže od hranic jeho pozemku je tudíž nedůvodná.
26. V další námitce žalobce tvrdil, že předmětná garáž je natolik rozsáhlou, že se jedná o stavbu hlavní, pro jejíž povolení nejsou splněny zákonné podmínky.
27. Úvodem soud konstatuje, že i na tomto místě musí souhlasit s vyjádřením žalovaného k žalobě, jenž správně podotkl, že stavební zákon žádnou definici stavby hlavní a stavby vedlejší neobsahuje. K tomu soud dodává, že prakticky jediným místem, kdy zákon o stavbě hlavní vůbec hovoří, je v souvislosti se souborem staveb v případě společného územního a stavebního řízení podle § 94j a násl., tato úprava byla však do zákona přidána až po vydání žalobou napadených rozhodnutí. Stejně tak právní úprava neobsahuje ani minimální či maximální možné rozměry garáží, a podrobnosti k jejich výstavbě je tak možné nalézt prakticky pouze v technické normě ČSN 73 6058 Jednotlivé, řadové a hromadné garáže (pozn. soudu – žalovaný sice poukazoval na normu ČSN 73 6057, ta však již v době vydání žalobou napadených rozhodnutí neplatila). Z toho je zřejmé, že žalobce opíral svou argumentaci o neexistující právní normativy.
28. Kromě toho bude garáž již jen ze své podstaty obvykle stavbou doplňkového charakteru a jinak tomu není ani v daném případě. Jak totiž bylo zjištěno ze správního spisu, její stavba je projektována jako jednopodlažní, neobsahuje jiné místnosti než související s parkováním automobilů a nelze ji ani užívat k jinému účelu, např. bydlení. Představa, že by tudíž měla být posuzována jako jiný druh stavby – zřejmě jako rodinný dům, jak naznačuje žalobce–, je proto zcela lichou. Ani v tomto smyslu tak nelze jeho námitce přisvědčit.
29. V dalším žalobním bodu byl žalobce přesvědčen o tom, že vzhledem k chybně kvalifikované povaze stavby trpí nedostatky i samotná projektová dokumentace předložená v řízení stavebníky. Ta podle něj není dokumentací určenou pro dokončení rozestavěné stavby, neboť neobsahuje údaje týkající se rozestavěnosti stavby nebo údaje týkající se úkonů nutných pro úplné dokončení stavby.
30. Podle § 110 stavebního zákona platí, že k žádosti o stavební povolení stavebník připojí (mimo jiné) projektovou dokumentaci zpracovanou projektantem, která obsahuje průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, situaci stavby, dokladovou část, zásady organizace výstavby a dokumentaci objektů, [odst. 2 písm. b)]. Obsahové náležitosti žádosti o stavební povolení, rozsah a obsah projektové dokumentace stanoví prováděcí právní předpis (odst. 5).
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. Podle § 2 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „vyhláška o dokumentaci staveb“), platí, že rozsah a obsah projektové dokumentace pro ohlášení stavby uvedené v § 104 odst. 1 písm. a) až e) stavebního zákona nebo pro vydání stavebního povolení je stanoven v příloze č. 5 k této vyhlášce.
32. Jak je zřejmé z výše citované právní úpravy, vyhláška o dokumentaci staveb obsahuje v příloze č. 5 jednotlivé požadavky na projektovou dokumentaci, mezi něž patří např. údaje o stavbě, stavebníkovi a zpracovateli projektové dokumentace, údaje o území, členění stavby, připojení stavby na technickou infrastrukturu, dopravní řešení, popis vlivů stavby na životní prostředí a jeho ochranu apod. Údaj týkající se rozestavěnosti stavby mezi povinně uváděné údaje nicméně nepatří, jedná se ostatně spíše o institut katastrálního řízení. Daná námitka je tedy nedůvodná.
33. Rovněž nelze souhlasit s žalobcem, že projektová dokumentace stavby kvůli jejímu nesprávnému věcnému posouzení neobsahuje patřičné náležitosti. Jak již totiž soud uvedl výše, v daném případě je garáž jednoznačně stavbou doplňkovou, nikoliv jiného druhu, jak se snaží prokázat žalobce. Z tohoto důvodu byl stavební úřad povinen vyžadovat doložení toliko projektové dokumentace odpovídající tomuto charakteru stavby. Ostatně jak již uvedl žalovaný ve vyjádření v žalobě, právě nedostatky v úplnosti projektové dokumentace dokládané ze strany stavebníků byly kromě jiného jedním z důvodů, pro které byla předchozí rozhodnutí stavebního úřadu opakovaně rušena. V mezidobí však stavebníci veškeré chybějící podklady doplnili, proto námitka žalobce pozbyla na významu. O to více pak za situace, kdy žalobce v žalobě vyjma výše soudem zmíněných „údajů týkajících se rozestavěnosti stavby“ prakticky nijak nekonkretizoval, které další „úkony týkající se úkonů nutných pro úplné dokončení stavby“ má na mysli. V tomto smyslu soud připomíná, že obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42, dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže tedy žalobce v žalobě vytýkal stavebnímu úřadu vady projektové dokumentace toliko v obecné rovině, aniž by poukázal na konkrétní skutečnosti, v nichž tato pochybení spatřuje, nemůže k nim soud zaujmout jiné než pouze obecné stanovisko. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely – tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před soudem. Je naopak odpovědností účastníka, aby v žalobě specifikoval skutkové a právní důvody, pro které rozhodnutí správních orgánů napadá.
34. Jak dále ve vztahu k této problematice uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 (dostupném na www.nssoud.cz), „[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

35. Uvedenou povinnost precizace žalobních tvrzení ale žalobce v daném případě nesplnil. Proto se ani soud dále nemohl zabývat námitkou týkající se projektové dokumentace, a to včetně možné otázky údajné neplatnosti vyjádření společnosti ČEZ Distribuce a. s. ze dne 3. 1. 2014 či připojení garáže na technickou a dopravní infrastrukturu, k nimž v rámci vyjádření k žalobě zaujal určité stanovisko žalovaný. Soud má nicméně za to, že pokud žalobce zamýšlel právě tyto námitky uplatnit, měl tak učinit konkrétně, nikoliv pouze obecně odkázat na neurčitá tvrzení obsažena v jeho odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Za tohoto stavu tudíž nebylo povinností soudu, aby nedostatky žaloby sám napravoval a nad rámec jejího obsahu dovozoval další údajná pochybení správních orgánů.
36. V poslední námitce žalobce poukazoval na vady samotného stavebního řízení, v němž bylo dle něj povinností stavebního úřadu vyzvat stavebníky k doplnění zákonných náležitostí podané žádosti a následně řízení přerušit.
37. Podle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit.
38. Podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu platí, že správní orgán může řízení usnesením přerušit současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2.
39. Již jen z výše citovaných ustanovení správního řádu je zřejmé, že v případě nedostatků podané žádosti ze strany účastníka řízení má správní orgán vedle výzvy k odstranění vad možnost řízení přerušit. Nejedná se tedy o povinnost, k níž by musel správní orgán, jak dovozoval žalobce, přistoupit vždy. V tomto smyslu tedy stavební úřad postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť bylo na jeho úvaze, zda pouze stavebníky k doplnění žádosti o (dodatečné) stavební povolení vyzve a v řízení bude pokračovat bez přerušení, či jej současně přeruší.
40. I kdyby však daný správní orgán k přerušení řízení povinen byl, za podstatnější je nutné považovat otázku, zda by takovéto případné pochybení bylo schopné zasáhnout do žalobcových práv. Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že ochrany proti rozhodnutí správního orgánu se může domáhat pouze ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Soud nijak nezpochybňuje aktivní legitimaci žalobce k podání samotné žaloby, neboť povolení stavby garáže na sousedním pozemku jednoznačně do sféry jeho práv zasáhnout může. Ve vztahu k průběhu řízení, konkrétně problematice toho, zda stavební úřad měl či neměl řízení přerušovat, ale není zřejmé, jakým způsobem by mohla být žalobcova práva zkrácena v případě, že by se správní orgán skutečně určitého pochybení dopustil. I tato námitka je tudíž zcela nedůvodná.
41. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného či stavebního úřadu neshledal důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.
42. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. června 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.